

ANNESİZ

ben bir çiçek sandım,
annemi
ben üşüdüğüm zaman
yapraklarını açıyordu
güneşe

ben bir şiir sandım,
annemi
çocuk yüreğiyle pürtelaş
sesini yokluyordu
sözcüklerin anlamsızlığını

ben bir şey sandım,
annemi
kendinden başka
o varolma bilinciyle susmayı
sularına akıp
tanrının avlusunda biriken
ve korkunun bakışlarına
rimel çektiği hükümsüzlük

ben bir kadın sandım,
annemi
kasımlarda leyladır
ve karanlığa karşı elleri
batır etime
ruhumu terk etsin
sana dair ne varsa

ben annemi
kendim sandım
o öldüğü zaman
toprağın bile
hürmet ettiği bir çiçek

Yunus Karakoyun